

Sneeuwitje. Alles is triest

- zaterdag 14 juni 2003

THEATER

TRISTERO speelt *Sneeuwitje*, maar van de lieflijkheid uit de Disneyversie blijven bij het Brusselse gezelschap alleen de pofmouwtjes en de felle kleuren van Sneeuwitjes kostuum over. De dwergen zijn om te huilen zo slonzig, de stiefmoeder is een behaagziek oud wijf en Sneeuwitje dweept melancholisch met existentiële vragen. Dit is niet voor niets de toneelversie van Donald Barthelme's postmoderne roman *Snowwhite*.

Een echt toneelstuk is Tristero's *Sneeuwitje* niet. Het is een aaneenschakeling van sketches die door een flinterdunne plotlijn samengehouden worden, met één boodschap: het leven *suckt*. Want, zo verzucht Sneeuwitje op een bepaald moment, „dit is een wereld die niet in staat is het juiste einde aan het juiste verhaal te breien“.

Het arme kind heeft diploma na diploma en postgraduaat na postgraduaat behaald. Ze heeft zoveel gestudeerd, maar is niet in staat om het geluk te vinden. Het is in Tristero's voorstelling niet ver zoeken naar de tragedie van de moderne mens. Het knappe is dat ze die in telkens andere situaties en met veel hilariteit brengen.

De zeven dwergen zijn gefrustreerde driftkickers die bij wijze van tijdverdrijf plastic vuilzakken openrijten en computerklavieren kapot trappen. Ze vitten en hakken op elkaar, op de wereld en op het Grote Onrecht. Alles in hun leven is triest: het vlees is aangebrand, er zijn geen centen, zelfs de seks moet snel snel in de douche gebeuren.

In die wereld staat Sneeuwitje als een baken van dromen en twijfels. „*I wanna be loved by you*“ zegt ze Marilyn Monroes klassieker na, terwijl een eindje verder een ouderwetse stofzuiger, een mixer, een snijmachine en een haardroger staan te zoemen. Het is smachten naar grootse romantiek vanuit een groezelige achterkeuken.

De prins -- een dikzak die met zijn knalgroene outfit op een toneelversie van Shrek lijkt -- zou soelaas kunnen bieden, maar ook aan dat sprookje komt abrupt een einde. Het stuk mag dan beginnen met het melodietje van 20th Century Fox en knipogen naar de films van Disney: hier komt geen vrolijk einde. De giftige appel is een glas vodka geworden dat de prins schuimbekkend aan zijn einde brengt.

Deze voorstelling durft tot op het randje te gaan. Dat brengt risico's mee die Tristero niet altijd weet te omzeilen, maar het is vooral erg prikkelend. Op Mieke Verdin na zijn dit stuk voor stuk vrij jonge theatermakers, maar hier zit talent bij elkaar. Wordt hopelijk vervolgd.

- Tristero speelt „Sneeuwitje“ op 14, 18, 19 en 20 juni, 20 uur, in KVS/de bottelarij. Reserveringen: 02-412.70.70.

Kristien Vermoesen